

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΔΟ

(Ἐκ τῶν τοῦ Βίκτορος Οὐγκώ)

Τούτοκα: διχθήκαν' χλασμός, θάνατος πέρα πέρα.

Ἡ Χίος, τὸ καλὸ νησί, ἔμεινε μαζὴν ἔτρα,

Μὲ τὰ κρησιὰ, μὲ τὰ δέντρα τῆς.

Ἡ Χίος π' ἀρχοντόσπιτα, βουνάκια καὶ λαγκάδια

Καὶ νησιὰ πιασμέναις ἔς τὸ χορὸν καμμιὰ φορὰ τὰ βράδια
Καθρέφτιζε μέσ' ἔς τὰ νερά τῆς.

Ἐρμιὰ παντοῦ· μὰ κύτταξε ἀπάνου ἐκεῖ ἔ' τὸ βράχο

Ἐ τοῦ κάστρου τὰ χαλάσματα ἕνα παιδί μονάχο.

Κρητεῖ σκουμμένο τὸ κεφάλι,

Κάθεσαι, μόνο στήριγμα καὶ σκέπη τ' ἀπομένει

Μιά κάτασπρη ἀγρόμπελη, σὰν κείνο ἐσχισμένη
Μέσ' ἔ' τῆ φορὰ τὴν περὶ μεγάλη.

Φτωχὸ παιδί ποῦ κάθεσαι ἔμπλοτο ἔς τὰς ράχαις,

Γιὰ νὰ μὴν κλαίς λυπητερά, τί θέλεις τάχα νάχει,

Γιὰ νὰ τὰ ἰδῶ τὰ θαλασσένια

Ματάκια σου ν' ἀστράφουνε, νὰ ἐσπερώσουν πάλι

Καὶ νὰ σηκώσῃς χαιρώπα σὰν πρώτα τὸ κεφάλι

Μὰ τὰ μαλλιὰ τὰ χρυσαφένια;

Τί θέλεις, ἄτυχο παιδί, τί θέλεις νὰ σοῦ δώσω

Γιὰ νὰ τὰ πλέξῃς ξέγναστα, καὶ γιὰ νὰ κικερῶσω

Ἐ τὴν πλάτη σου ἀπιθωμένα

Μαλλάκια ποῦ δὲν εἴγγιζε τοῦ ψαλιδοῦ ἢ κόψι

Καὶ κλαίνε σκόρπια ὀλόγουρα ἔς τὴν ἔμπορῆ σου ὄψι

Σὰν τῆς ἱτιάς τὰ φύλλα, ὠμένα;

Σὰν τί μπόρουσ ἀπὸ σὲ νὰ διώξῃ τὸ μαρμάκι;

Μήπως τὸ κρένο τοῦ Ἰράν ποῦ τῶν ματιῶν σου μοιάζει,

Ἡ μήπως ὁ καρπὸς ποῦ κάνει

Τὸ δέντρο ποῦ ἢ παρὰδισὸ τῶν Μουσουλμάνων ἔχει

Κι' ἕνα καθάριο ἄλογο χροῖμα ἐκτὸ κι' ἂν τρέξῃ

Νάβῃ ἀπ' τὸν ἴσχιό του δὲ φτάνει;

Ἡ τὸ πουλί ποῦ φέλλοντας ἔς τὰ δάση νύχτα μ'έρν

Περνᾷ ἔς τὴ γλύκα, ἔς τὸν ἥχο καὶ ντέρσι καὶ φλογέρα;

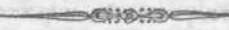
Τί θεὸς ἀπ' ἄλ' αὐτὰ τὰ πλουτέη;

Τάβνος, τὸν ἔμπορο καρπὸ, ἢ τὸ λαμπρὸ πουλάκι;

Καὶ μοῦ εἶπε τὸ Ἑλληνοπούλο, τὸ γαλανὸ παιδάκι:

— Βόλις γ'ὼ θέλω καὶ μπαροῦτι.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Σπουδαῖος πόλεμος ἐπικρατεῖ νὰ ἐκραγῇ ἐν Ἀμερικῇ μετὰ τῶν ξενιθῶν καὶ μελαγχρινῶν γυναικῶν. Ἐν Βασιγκτόνι δηλ. ἐνθα θήλεις ὑπάλληλοι εἰσεχώρησαν καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ταμείου, τοῦ νομισματοκοπέου καὶ εἰς ἄλλους κλάδους τῆς οἰκονομικῆς διοικήσεως, αἱ ζήτωσαι θέσεις κυρίαὶ καὶ δεσποινίδες παρετήρησαν πρὸς κειροῦ ὅτι συνήθως προτιμῶνται εἰς τὰς θέσεις αἱ μελαγχριναί. Ἐνεκα τούτου αἱ ξανθαὶ ἐζητήσαν διὰ διαφόρων μέσων νὰ μάθωσι τὸν λόγον τῆς τοιαύτης αὐτῶν ὑποτιμήσεως. Κυρία τις εὐυπόλητος ἠρώτησεν ἀνώτατον τινα ὑπάλληλον τοῦ οἰκονομικοῦ τμήματος περὶ τούτου, οὗτος δὲ ὑψὸν τοὺς ὤμους ἀπήντησε ξηρότατα ὅτι εἶνε βεβαιωμένον διὰ μακρᾶς πείρας ὅτι αἱ ξανθαὶ εἶνε ὀλιγώτερον κατάλληλοι πρὸς ὑπάλληλιν ὄχι μόνον διότι εἶνε εὐερεθιστότεροι καὶ εὐαισθητότεροι, ἀλλὰ καὶ διότι δὲν ἐργάζονται τόσον κλιῶς καὶ ἐπιτηδεῖας ὅσον αἱ μελαγχριναί. Ἡ γνώμη αὕτη γενομένη εὐθὺς

γνωστὴ εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῶν γυναικῶν ἔρριψε τὰ σπέρματα τῆς διχνοῖας ἀνὰ μέσον τοῦ θήλειου φύλλου τῆς Ἀμερικῆς, διότι καὶ αἱ ξανθαὶ ὠραῖαι Ἀμερικανίδες αἱ οὐδόλως σκεπτόμεναι νὰ ζητήσωσι θέσιν ὑπάλληλων ἐν τοῖς ὑπουργείοις ἠσθάνθησαν ἐκυτὰς προσέβλημέναις διὰ τῆς τοιαύτης κρίσεως, οὕτω δὲ δὲν εἶνε ἄδύνατον νὰ ἐγερθῇ νέος τις πόλεμος ἐκείθεν τοῦ Ὀλιβανού. Αἱ ξανθαὶ ὁμοῦς ἐθριάμβουσαν τελευταῖον κατὰ τῶν μελαγχρινῶν διὰ τῆς ἀκολούθου πονηρίας. Προκειμένου νὰ καταληφθῇ πολυζήτητος τις προσδοκόςος θέσις ἐν τῷ ταμείῳ προετιμήθη δεσποινὶς φέρουσα πλουσίαν μελακρινὴν κόμην μεσ' ὀλίγον ὁμοῦς ἐγένετο γνωστὸν ὅτι ἡ δεσποινὶς αὕτη ἔφερε φανάκην καὶ ὅτι ἡ ἀληθὴς αὐτῆς κόμη ἦτο κατάξανθος. Ἰσως τοῦτο δώση ἀφορμὴν κατὰ τὴν ὀρκωμοσίαν νὰ ὀμνῶσιν αἱ νηαὶ ὑπάλληλοι ὅτι φέρουσι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἰδίας αὐτῶν τρίχας.

Κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον ἐν τινι νομῷ τῆς Γαλλίας σίφος κοράκιον, πειναλέων ἕνεκα τῆς πεσοῦσης χιόνος, ἐπέπεσε ἐναντίον κινός. Ὁ ἀριθμὸς τῶν περωτῶν ἐπιδρομῶν ἀνήγγετο εἰς ἑκατοντάδα, ἀλλὰ τριάκοντα περίπου ἐξ αὐτῶν ἀνέλασον τὴν προσβολήν. Οἱ κόρακες, πανταχόθεν περιτοιχίσαντες τὸν κύναν, διηρέθησαν παρευθὺς εἰς δύο μέρη· οἱ μὲν ἐπετεργίζαν πρὸ τοῦ ζώου, οἱ δὲ ὀπισθεν, ὠθαῖντες αὐτὸ εἰς τὰ ἔμπρός. Οἱ ἐκ τῶν ἔμπροσθεν προσβάλλοντες κόρακες, ὀρμῶντες ἀπὸ ὕψους δύο περίπου μέτρων, ἐκτύπων τὸν κύναν διὰ τοῦ ράμφους, φροντίζοντες πάντοτε νὰ βυθίζωσιν αὐτὸ εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, δηλοῦσι ἐκεῖ ἐνθα ἀνέδολυζε τὸ αἷμα συνεπείᾳ τοῦ προτέρου κτυπήματος. Ἐξώρριζαν τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν του, καὶ ἦνοιξαν ἐπὶ τοῦ λαίμου τοῦ βαθυτάτην πληγὴν, ἧλ τὸν καταβρόχθιζον δὲ ἐξ ὀρκαλήρου, ἐὰν ἐργάτης τις δὲν ἔσπευδεν εἰς βοήθειάν του. Μετὰ τὴν ἀπαγωγὴν τοῦ κινός, οἱ κόρακες ἀντὶ νὰ φύγωσι, πικρέμειν ἐπὶ τινα χρόνον περιίπτασκειν πολὺ πλησίον εἰς τὴν γῆν ἄνω τῆς θέσεως, ἐνθα εἶχον συλλάβει τὴν λείαν των.

Περιηγητὴς τις τῶν Ἀλπεων, περιγράφας ὡς εὐσυνείδητος παρατηρητὴς τὰ ἔθη τῶν κοράκων, διηγεῖται ὅτι πολλάκις εἶδεν αὐτοὺς νὰ καταβρόχθιζωσι λαγῶν, τὸν ὅποιον εἶχον καταδιώξει. Πρακτικὴν ἡγίαντες διὰ τῶν κρωμῶν των, καὶ ἀνεγκάσαντες νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν φωλεάν του. Γνωστὸν δὲ εἶνε ὅτι οἱ κόρακες οἴτινες ἐν τῷ κόσμῳ τῶν πτηνῶν εἶνε ὅ,τι αἱ ἀλώπεκες μετὰ τῶν μαστοφόρων, τρώγουσιν ἐνίοτε τὰς ὄρνιθας καὶ ἄλλα κητοικίδια πτηνά· ἀλλ' οὐδέποτε ἠκούσθη ὅτι ἦσαν ἱκανοὶ νὰ συγκροτήσωσι μάχην πρὸς κύναν, ἔστω καὶ μικροτάτου ἀντιτήματος. Τὸ γεγονός εἶνε ἀξιωματικόν, καὶ δεκνθεὶ ὅτι κατὰ τὸν χειμῶνα, ὅτε αἱ πεδιάδες καλύπτονται ὑπὸ χιόνων, οἱ κόρακες δύναται νὰ εἶνε ἐπικίνδυνος.

— Γιατί σ' ἔβαλαν πάλι φυλακή;

— Γιατί ἦρα τὸ ῥωλόγι τ' ἀρετικῶν μου.

— Μπᾶ; ἂν αὐτὸ δὲν εἶνε κακούρημα.

— Ναι, μὰ ἔξερεις, τὸ εἶλα εὐρεῖ πρὶν τὸ χάση τ' ἀφεντικόν.